

Het Testament

Colofon

ISBN: 978 90 8954 968 6

1e druk 2017

© 2017, Jara Lee

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteurs: Karin Poldervaart Fotografie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het Testament

Jara Lee

Bristol, vrijdag 15 maart, 13.30 uur.

William Wilton parkeerde zijn zwarte Jaguar XK voor de deur van het huis van zijn zus in Bristol. Het was zijn bedoeling geweest om haar in de ochtend een bezoekje te brengen, maar hij had zich verslapen. Dus had hij besloten om op zijn gemak de rit van Bridgwater naar Bristol te doen en was onderweg gestopt voor een uitgebreide lunch.

Hij keek uit gewoonte om zich heen om te zien of zijn auto indruk had gemaakt op de burens van zijn zus, maar behalve een bejaarde vrouw die haar ramen stond te zemen, zag hij niemand in de straat. Hij slenterde naar de voordeur van het huis en belde aan.

Christine verwachtte eigenlijk helemaal geen bezoek. Ze opende de deur en ze keek in het grijnzende gezicht van haar broer.

‘O, ben jij het?’ zei ze, niet al te enthousiast. ‘Ik heb niet veel tijd vandaag,’ loog ze er meteen achteraan. De bezoekjes van haar broer waren zelden erg gezellig. Het ging altijd over geld en dat was het laatste waar zij zich voor interesseerde. Er moest veel meer in het leven zijn dan de hebberigheid die haar familie leek te beheersen.

‘Het is toch vrijdag?’ William keek zijn vier jaar oudere zus verbaasd aan en zag haar knikken. ‘Dat is dan toch je vrije dag?’

‘Ja, en dus?’ vroeg ze onvriendelijk en ze deed een stap achteruit. ‘Kom maar binnen.’

William treuzelde even en wees naar zijn nieuwe auto. ‘Ik weet dat jij niks om auto’s geeft, maar dat is toch wel een mooie, vind je niet?’

Christine wierp een ongeïnteresseerde blik op de zwarte

auto, die in haar ogen afgrijselijk stond te glimmen voor de deur. Het leek haar het beste om het maar te beamen, anders kwam hij weer op de proppen met waarom hij zo gek was op duur, duurder en vooral het duurst.

‘Ja, leuk,’ antwoordde ze gemaakt enthousiast. Ze had geen idee meer hoe vaak hij de afgelopen jaren al met een nieuwe auto voor haar deur gestaan had. Zij nam genoegen met haar oude Ford en als hij het op een dag begaf, zou ze op zoek gaan naar een andere auto. Op de plaats van bestemming komen was voor haar belangrijker dan het type auto of de kleur.

‘Je moet gewoon een babbeltje maken met Robert,’ zei William. ‘Hij wil voor jou best ook iets beters regelen dan die oude Ford waar je nu al jaren in rondrijdt.’ Het was hem wel duidelijk dat het haar niet veel kon schelen en dus volgde hij haar maar naar binnen.

‘Ik snap wel dat je in een wijk als deze geen heel dure auto voor je deur wilt hebben, maar Robert kan wel wat beters voor je vinden. Hij heeft deze speciaal voor mij opgezocht, omdat ik was uitgekeken op die Corvette.’

‘Niet nodig,’ zei Christine. ‘Schei nou maar uit over auto’s. Het interesseert me niet. Koffie, thee of niks?’ Ze hoopte maar dat hij niet al te lang zou blijven hangen. Ze had er meteen spijt van dat ze ooit gezegd had dat de vrijdag haar vrije dag was.

‘Doe maar geen moeite. Ik ben onderweg gestopt om te lunchen,’ antwoordde William. ‘Hoe is het met je? Ik hoorde van mam dat je het uitgemaakt hebt met die John Dinges. Ik ben even zijn achternaam kwijt. Ik denk dat je blij bent dat je van hem af bent, of niet?’

‘Waarom bemoeien jullie je overal mee?’ Christine keek hem nijdig aan. Ze plofte op de bank neer en ze wees naar

een fauteuil dat hij kon gaan zitten. Misschien had ze beter niets kunnen zeggen, maar haar moeder wist haar altijd zover te krijgen dat ze dingen losliet die ze eigenlijk liever helemaal niet vertelde.

‘Ik bemoei me nergens mee,’ antwoordde hij. Het was voor hem een totale verrassing geweest toen ze op haar twintigste het huis verlaten had om op zichzelf te gaan wonen in Bristol. Hij woonde nog steeds bij zijn moeder en stiefvader en dat beviel hem best.

‘Heb je nu eindelijk al wel een huishoudster gevonden?’
‘Waarvoor?’ vroeg Christine met een grijns. ‘Er mankeert mij niets aan mijn handen.’

Hij schudde afkeurend zijn hoofd, maar kende zijn zus goed genoeg om te begrijpen dat hij haar niet op andere gedachten zou kunnen brengen. Ze luisterde zelfs niet naar hun moeder. Om het geld zou ze het niet hoeven te laten. De toelage die zij van hun echte vader kreeg en die hij zelf ook maandelijks ontving, was voldoende om niet te hoeven werken. Zelf werkte hij officieel drie dagen per week op de redactie van een tijdschrift over kunst. In werkelijkheid ging hij alleen naar het kantoor als hij zich verveelde en niets beters te doen had.

‘Laat maar,’ bromde hij. ‘We verschillen blijkbaar van mening over de manier waarop we ons leven leiden.’

‘Vertel eens iets nieuws.’ Christine moest inwendig lachen om zijn zure gezicht.

‘Het enige nieuws dat ik heb, staat voor de deur. En ik vroeg me dus af hoe je je voelt nu je John gedumpt hebt.’

‘Prima,’ antwoordde Christine, die zich eigenlijk niet gelukkig voelde, maar dat ging ze hem niet aan zijn neus hangen. ‘En jij? Ben jij wel gelukkig? Wordt het niet eens tijd dat jij op jezelf gaat wonen? Is mam je nog niet zat, en Robert?’ Ze

besloot hem te bestoken met zoveel mogelijk vragen. Dan hoefde ze het niet over zichzelf te hebben. Meestal werkte dat heel goed.

‘Op mezelf gaan wonen?’ William schudde zijn hoofd. ‘Echt niet. Ik heb het best zo. Mam regelt alles en zelfs die Jaguar heb ik in feite via haar gekregen. Stiefpa Robert deed eerst een beetje moeilijk toen ik hem vroeg om iets nieuws, maar hij luistert gelukkig nog steeds naar mam. Ik begrijp het niet. Hij heeft genoeg mooie auto’s in zijn zaak staan. Ik maak zo toch in feite reclame voor hem?’

‘Hoor eens, daar heb ik geen verstand van,’ zei Christine. ‘Dat heeft Cindy ook niet,’ zei William met een grijns. ‘Maar ze gaat graag met me mee. Ze had vandaag ook wel mee gewild, maar ze moest haar vader helpen. Er is een nieuwe collectie zomerkleding binnengekomen. Zij mag de etalage inrichten.’ Hij zei er maar niet bij dat ze geen zin had gehad omdat zijn vriendin het niet goed met zijn zus kon vinden.

‘Wat jammer,’ zei Christine gespeeld. Ze had geen hekel aan Cindy, maar mocht haar niet. Het waren haar maniertjes en haar eeuwige gezeur over wat er wel of niet in de mode was. Volgens haar droeg Christine niets modieus en dat stak haar wel.

Christine had het gevoel nooit iets goed te doen, behalve als ze op haar werk was. Die mensen waren dankbaar en lief. Ze had er nog geen seconde spijt van gehad dat ze was gaan werken in een instelling voor verstandelijk beperkte mensen. Het voelde als thuiskomen. Dat gevoel had ze niet zodra ze bij haar ouderlijk huis over de drempel stapte. Er mankeerde altijd wel iets aan haar. Was het niet haar kleding, dan wel haar uiterlijk. En als dat het niet was, dan ging het over geld en eeuwige hebzucht.

‘Ach, ze vindt het leuk en dat is toch belangrijk. Werk moet geen verplichting zijn.’

Hij zag een stapeltje folders op een tafeltje naast de salontafel, maar hij kon niet precies zien wat voor folders het waren. ‘Vakantieplannen?’ Hij wees naar het tafeltje. ‘Of zie ik het verkeerd?’

‘Misschien.’ Christine zette de toelage van haar vader op een spaarrekening en ze leefde van het geld dat ze zelf verdiende. Toch was het een beetje begonnen te kriebelen om eens over de grens van Engeland te gaan kijken.

‘Vertel eens?’ vroeg William. ‘Ik zie jou eigenlijk niet als iemand die de hele wereld wil zien, maar misschien ben je wel aan het veranderen.’

‘Jij wel dan?’ kaatste ze kattig terug. Ze was het zat dat gesprekken altijd maar over haar gingen en vaak over wat ze allemaal moest veranderen aan zichzelf. Ze besloot ter plekke om een lange vakantie te boeken zonder iets tegen haar familie te zeggen. Dat zou een grote verrassing zijn als ze plots met een fotoboek aan zou komen, na een smoesje dat ze te druk was met haar werk om op bezoek te komen. Dat zou een goede grap zijn.

‘Ik heb genoeg aan Cannes, Ibiza en Rome,’ antwoordde hij. ‘Daar ken ik de weg en weet ik waar ik me moet laten zien. Robert begon in januari weer over een week wintersport, maar mam heeft het hem gelukkig uit zijn hoofd gepraat. Sporten is leuk, maar niet in de kou.’

‘Misschien ga ik dat wel doen,’ zei Christine dwars.

‘Alleen om mam te pesten?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Levensgevaarlijk. Houd het maar bij tennis en golf, dan kan er niets gebeuren. Paardrijden deed je niet meer sinds je hier bent gaan wonen, toch?’

Christine knikte ter bevestiging.

William realiseerde zich dat hij twee vragen tegelijk gesteld had en niet wist of ze de eerste of de tweede vraag bevestigend beantwoordde, maar besloot er maar niet op door te vragen.

‘Cindy en ik gaan morgen paardrijden,’ zei hij. ‘We gaan naar die manege in Exmoor waar we wel vaker een lange rit maken.’

‘Leuk,’ zei Christine gemaakt. Het was lang geleden dat ze er zelf geweest was. Ondanks dat daar veel rijke Engelsen kwamen, hing er een gemoedelijke sfeer. De eigenaars waren erg aardig. Toch wilde ze het niet riskeren Cindy en haar broer tegen te komen. ‘Niet dat ik je weg wil hebben, maar ik heb nog een afspraak.’

‘Een afspraak?’ Hij keek verbaasd. ‘Het was toch uit?’

‘Wie zegt er dat ik een afspraak met een vent heb?’ snauwde ze.

‘Neem me niet kwalijk, zus.’ William stond op. ‘Het gaat me natuurlijk niets aan met wie jij een afspraak hebt.’

Opgelucht dat hij zou vertrekken stond Christine op en ze werkte hem haastig de deur uit.

Bridgwater, zaterdag 16 maart, 23.20 uur.

‘Hallo mam,’ zei William toen hij de woonkamer binnentapte. Toen hij het riante huis naderde had hij al gezien dat zijn moeder hem op zat te wachten, zoals ze gewoonlijk deed. ‘Ik zeg het waarschijnlijk voor niets, maar je had niet voor mij op hoeven blijven, hoor.’

‘Waar heb je uitgehangen?’ vroeg Joan. ‘Je had namelijk niets achtergelaten. Ik weet altijd graag waar je bent. Bovendien heb je me nog niet eens verteld hoe het met je zus is. Ze pakt namelijk de telefoon niet op.’

‘Ik was paardrijden met Cindy.’ Hij liep door naar de bar, waar hij een glas whisky voor zichzelf inschonk. ‘Dat wist je toch?’

‘Dat was vanmiddag. Het is bijna half twaalf.’

‘We zijn in Minehead gaan eten en daarna rustig aan teruggereden.’ Hij keek naar zijn moeder. ‘Drink ik vandaag alleen?’

‘Nee, doe maar gin-tonic. Hoe was het met je zus?’

‘Die leek er niet om te treuren dat ze die gladjanus kwijt is en schijnt plannen te hebben voor een vakantie,’ antwoordde hij, terwijl hij een glas voor zijn moeder inschonk. ‘Als ze haar telefoon niet opneemt, zou dat kunnen betekenen dat ze al weg is.’

Hij liep met de twee glazen naar de salontafel, gaf zijn moeder een glas en ging tegenover haar zitten. Ze had haar badjas aan en haar gezicht was al ontdaan van make-up.

‘Ga je morgen nog mee naar het golf-terrein?’

‘Op vakantie?’ zei zijn moeder verontwaardigd en zijn vraag ontwijkend. ‘Zonder iets te zeggen? Zonder mij te waarschuwen? Wat zijn dat voor kuren? Kan ze nooit eens nor-

maal doen? Ze gaat trouwens nooit met vakantie. Hoe kom je erbij?’

‘Dat weet ik niet. Erg spraakzaam was ze gisteren niet.’

‘Heb jij nog plannen voor het weekend?’

William slaakte een diepe zucht. ‘Wat vroeg ik nou net?’ deed hij overdreven. ‘Ga je mee naar het golf-terrein? Wandelen of in zo’n karretje rondrijden.’

‘Sorry, ik hoorde het niet. Ja, kan ik wel doen. Ik weet niet of Robert morgen naar de zaak moet.’

William knikte. ‘Volgens mij wel. Ik hoorde hem vanmorgen toen hij aan de telefoon was. Hij was niet blij. Ik begreep dat ze morgen twee oude Amerikaanse auto’s komen afleveren.’

‘O ja, dat zei hij inderdaad,’ herinnerde Joan zich. Ze besloot de vraag toch te stellen. Hij brandde al een tijdje op haar lippen en het ging Robert niets aan. ‘Hebben jij en Cindy al plannen om samen te gaan wonen?’ Ze had namelijk haar eigen plan al getrokken. Ze moest en ze wilde zelf kunnen bepalen wat haar zoon met zijn leven deed. Over het algemeen was hij meegaander dan zijn eigenwijze zus. ‘Samenwonen?’ William keek zijn moeder geschrokken aan. ‘Nu al? We gaan pas net een jaar met elkaar om.’

‘Ik was benieuwd. Ik ga er namelijk van uit dat jullie bij ons blijven wonen, snap je? Dat is wel zo gemakkelijk als er kinderen komen, dan kan ik jullie helpen met de opvoeding en zo. Jouw vader en ik gingen een half jaar met elkaar om voordat we zijn getrouwd. Hij belazerde mij, weet je?’

‘Moet dat nou?’ William kende het verhaal, maar hij wist dat als ze eenmaal over vroeger en met name over zijn echte vader begon, ze niet meer te stoppen was.

‘Dat weet je toch? Je moet niet naar de bekende weg vra-

gen,’ snauwde Joan tegen haar zoon. ‘Bovendien heb ik ook rechten. En dan weet jij donders goed wat ik bedoel.’

‘Ja, mam,’ antwoordde hij gedwee. ‘Ik weet het alleen nog niet. Cindy is op haar vrijheid gesteld en ik weet niet of ik me al zou willen binden.’

‘Cindy is een goede partij voor jou,’ besliste Joan. ‘En als ze bij ons komt wonen, dan hoeft zij niet langer te pezen bij haar vader in die winkel. Dat hoort niet bij een dame. En jij krijgt geld zat van die ouwe. Dat ben je toch zeker wel met me eens?’

‘Natuurlijk mam.’ Hij hield zich in en grijnsde naar zijn moeder. ‘Ik bedoel het niet verkeerd, maar jij hebt vroeger dus een fout gemaakt door met hem te trouwen. Ik mag toch wel mijn best doen om niet eenzelfde fout te maken?’

‘Fout?’ foeterde ze. ‘Jij bent verdorie zijn enige erfgenaam! Hoe durf jij te beweren dat het fout is? Dankzij mij en hem heb jij een prachtig luxe leven. Dat die vent niet met zijn poten van andere vrouwen af kon blijven, was zijn fout! Niet de mijne! Hoe durf je dat te zeggen!’

‘Neem me niet kwalijk, hoor. Ik weet niet hoe ik het anders zou moeten zeggen. Ik wil niet op hem gaan lijken. Zo beter?’

‘Jij hebt Cindy. Blijf haar trouw. Voor de rest lijk je op mij en daar is niets mis mee, dunkt me.’

William knikte en dronk zijn glas leeg. Blijkbaar had zijn moeder niets gemerkt van zijn enige ruzie die hij met Cindy gehad had een maand of vier geleden. Toen was hij twee keer kort na elkaar uit geweest met Evelyn, terwijl hij Cindy met een smoes had laten zitten. Hij had behoorlijk zijn best moeten doen om haar er daarna van te overtuigen dat er niets gebeurd was en dat het een korte bevestiging was geweest. Hun relatie had aan een zijden draadje gehangen,

maar ze had het hem vergeven. Hij wist wel dat zijn financiële situatie en zeker zijn rooskleurige toekomst daaraan hadden bijgedragen.

Hij stond op. ‘Nog een glas en dan ga ik naar bed. Ik heb naast Cindy geen ander nodig.’

‘Mooi, dus dan komen jullie bij ons wonen tot jij de manor van je oude vader erft,’ zei Joan tevreden. ‘De toekomst is mooi en rijk voor jullie. Dat weet je toch?’

William knikte en liep naar de bar.

‘Ja, mam. Dat weet ik. Daar doen we het immers voor.’

‘Precies.’ Zijn moeder knikte tevreden en dronk haar glas leeg.

Bridgwater, zondagnacht 17 maart, 0.15 uur.

Robert werd wakker en keek verbaasd om zich heen. Hij zag zijn vrouw naast het bed staan.

‘Waar kom jij zo laat vandaan?’ vroeg hij slaperig en zag op de wekker dat het net na middernacht was. ‘Is die jongen nog niet thuis?’

‘Net.’ Joan stapte het bed in.

‘Waarom ben je eigenlijk opgebleven? Hij is zesentwintig.’

‘Waar bemoei jij je mee?’ zei Joan snauwerig. ‘Je weet dat ik hem zo nu en dan aanspreek op zijn verantwoordelijkheden. Dat moet gebeuren en dan is vaak laat op de dag het beste moment. Dat moet jij intussen weten, schat van me.’ Dat laatste zei ze slijmerig. ‘Het is voor zijn bestwil en voor onze toekomst. Dat weet je toch?’

Robert knikte en stapte uit bed. ‘Ik ben zo terug,’ mompelde hij.

‘Wat ga je doen? Ik ben aan het praten,’ zei Joan nijdig. ‘Dan loop je niet zomaar weg.’

‘Plassen.’ Hij verdween naar de badkamer.

‘Jij moet altijd als ik aan het woord ben.’

Robert leegde zijn blaas en kroop even later weer naast zijn vrouw in bed.

‘Ik zal niets meer zeggen over William en zo,’ zei hij. ‘Jij weet het beste wat goed voor hem is en wat niet.’

‘Wat goed is voor ons. Ik heb je al vaker uitgelegd dat mijn ex rijk is. Niet een beetje rijk maar stinkend rijk. Daar pik ik graag nog iets van mee. Dus mijn zoon blijft zo lang mogelijk bij ons wonen. Het liefst tot zijn vader dood is. Hoelang kennen wij elkaar? Ik val in herhalingen. In die twintig jaar dat wij samen zijn weet je dat zo langzamerhand wel.’

‘Zoals gewoonlijk heb je natuurlijk gelijk,’ zei Robert. ‘Die jongen is dus eigenlijk heel veel waard.’

‘En dan moet ik als moeder weleens even optreden,’ Joan glimlachte. ‘Dat huis is zo groot, daar verdwalen wij nog in. Daar kunnen we gemakkelijk met zijn allen wonen. Ik hoop dat nog mee te mogen maken.’

Robert knikte. Hij had haar verhalen gehoord over de tijd dat ze met de vader van haar kinderen getrouwd was geweest. Ze had geen goed woord over voor haar ex-man, maar werd bijna lyrisch als ze het over het landgoed had.

‘Duim dan maar dat je hem overleeft.’ Hij gaf haar een kus op haar wang. ‘Welterusten.’

‘Ik doe niet anders. Moet dit zo? Ben je boos op me?’ Ze trok een zielige pruillip.

‘Ik moet straks om half zeven op de zaak zijn,’ antwoordde hij. ‘Dan komen die twee containers met de auto’s die ik gekocht heb, weet je nog?’

‘Ja, op zondag,’ mopperde Joan.

‘Het kon niet anders,’ antwoordde hij verontschuldigend.

‘Anders had het me heel wat meer geld gekost. Daarom ga ik ook zelf. Ik zou het aan Philip over kunnen laten, maar dan had ik hem extra moeten betalen.’

‘En hoelang gaat dat duren? Je bent toch niet de hele dag kwijt aan dat gedoe?’

‘Natuurlijk niet. Ik hoop rond lunchtijd thuis te zijn.’

‘Mooi.’ Joan draaide zich met haar rug naar hem toe en ze zuchtte overdreven.

‘Wat zucht je?’ vroeg hij. ‘Doe je je lamp niet uit?’

Nukkelig deed Joan het licht uit. ‘Jawel hoor,’ mopperde ze.

‘Lieverd, als er iets is en ik kan daar wat aan doen, dan zeg je het me toch wel?’

‘Nee, aan mijn dochter kun je weinig doen,’ zei Joan. ‘Ze

heeft nooit naar mij geluisterd en ze is altijd zo dwars en tegendraads. Ik krijg er maar geen vat op.’ Ze draaide zich naar hem toe. ‘William beweert dat ze op vakantie is. Dat is niet netjes, dat meld je toch even?’

‘Waar zou ze heen zijn? Zelfs in Spanje is het nog koud, al is het er natuurlijk wel beter dan hier.’

‘Hoe moet ik dat weten?’ snauwde Joan. ‘Zeg me liever hoe ik dit op moet lossen.’

Robert dacht even na. ‘Je zou haar werk kunnen bellen.’

‘Nee, dat doe ik niet.’

‘Wil je dat ik het doe?’ vroeg hij. ‘Ik verzin wel een smoes.’

‘Nee, want dan is ze al weg. Daar hebben we niks aan. Laat maar weer zitten.’

‘Jaloers op haar broer?’

‘Ik denk wel dat het erachter zit, ja. Maar ik heb haar gezegd dat ze bij ons kon blijven wonen,’ zei Joan. ‘Als we dan op dat landgoed wonen, is er ook nog wel ruimte voor haar en haar gezin. Hoewel, ze houdt het bij geen kerel uit.’

‘Dat snap ik ook niet. Je kunt niet zeggen dat ze er niet knap uitziet. Je hebt een mooie dochter. Die laatste kerel vond ik niets aan, maar ze heeft wel een paar heel geschikte relaties gehad. Maakt zij het zelf steeds uit?’

‘Volgens mij wel,’ zei Joan. ‘Maar ze vertelt mij niet alles, dus zeker weten doe ik het niet. Laten we gaan slapen. Anders zeur jij morgen weer dat ik je wakker heb gehouden.’

Robert geeuwde. ‘Lunchen we hier of ga je weer met William en Cindy naar het golfterrein?’

‘Ja, kom jij dan ook daarheen,’ zei Joan.

Bridgewater, zondag 17 maart, 16.30 uur.

William deed zijn putter in de tas met zijn golf-clubs en liep de green af naar Cindy, die aan de rand op hem stond te wachten.

‘Dat was duidelijk niet mijn beste ronde.’ Hij gaf haar een kus op haar wang.

Ze waren al een paar uur op het golf-terrein en ergens tussen de dertiende en veertiende hole had zijn moeder hen verlaten omdat ze een kennis tegengekomen was. Cindy speelde zelf niet, maar vond het leuk om mee te wandelen en toe te kijken.

‘Gaan we naar het clubgebouw om nog wat te drinken?’ vroeg hij en zag zijn caddie al teruglopen. ‘Ik neem aan dat mam en Robert er ook wel zullen zijn.’

‘We kunnen ook ergens anders iets gaan drinken,’ zei Cindy, die eigenlijk helemaal geen zin had om iets te gaan doen met zijn moeder. Ze vond zijn stiefvader erg aardig maar ze had moeite met het gedrag van zijn moeder. De gesprekken kwamen altijd weer uit op geld en op de erfenis die William zou krijgen als zijn vader dood zou gaan. Ze vond het nogal belachelijk. Aanvankelijk dacht Cindy dat de man stokoud zou zijn want zijn moeder sprak over haar ex alsof hij elk moment dood kon gaan. Het bleek dat ze maar een paar jaar scheelden in leeftijd. Het was nog maar de vraag wie er het eerst dood zou gaan. Maar zijn moeder leek ervan overtuigd dat het allemaal zo zou gaan als zij wilde. Cindy wist heel goed dat het mogelijk helemaal niet zou kunnen. Dat leek niet eens bij ze op te komen. Het ging altijd over William. Het ergste was dat William erin leek te geloven.

‘Wat jij wilt.’ Hij sloeg losjes een arm om haar schouders,

waarna ze in de richting van de parkeerplaats liepen. 'Ik mocht deze achttien holes spelen en dus mag jij nu zeggen wat jij wilt doen.'

'Wegwezen,' zei Cindy. 'Ik wil jou voor mezelf hebben.'

'Dat had je gister al, toen we samen in Exmoor waren,' zei hij met een grijns op zijn gezicht. 'Wil je dat weer?'

'Ja, dat wil ik elke dag wel,' giechelde Cindy en ze stapte in zijn veel te mooie auto. 'Kom, schiet op. Voordat je moeder ons ziet.'

'Je hebt toch niets tegen haar?' Hij ging achter het stuur zitten. 'Ze heeft me wel bijna in haar eentje opgevoed. Robert was er wel, maar die bemoeide zich niet veel met ons.'

'Nee,' zei Cindy en ze slaakte een diepe zucht. 'Maar ze lijkt alleen maar te kunnen praten over geld. Ik heb daar een keer geen zin in, goed?'

'Zoals ik al zei: jij mag het zeggen.'

Hij reed het parkeerterrein af en had intussen opgelet, maar had noch de auto van zijn moeder, noch die van Robert gezien. Robert had in de loop van de ochtend gebeld dat er problemen waren met de papieren van de auto's die afgeleverd zouden worden en dat het dus weleens laat kon worden voor hij ook naar het golf-terrein kon komen.

'Volgens mij is mam al weggegaan. Zeg het maar. Waar wil je heen?'

'Kies jij maar wat leuks.' Cindy was opgelucht dat ze de rest van de dag samen door konden brengen.

William dacht even na en besloot naar een restaurant te rijden waar ze wel vaker kwamen. Hij vond het altijd heel aangenaam als het personeel van een restaurant hem kende en ook zodanig behandelde.

'Je vond het toch wel leuk vanmiddag?' vroeg hij. 'Ook al bakte ik er vandaag niets van.'

‘Ja, zeker.’ Ze legde haar hand op zijn bovenbeen. ‘Wanneer gaan we weer eens ouderwets tennissen?’

‘Morgen?’ Hij keek haar vragend aan. ‘Op maandag is het vaak lekker rustig.’

‘Ja, dat lijkt me leuk,’ zei ze enthousiast. ‘Ik moet alleen volgende week zaterdag wel werken.’

‘Moet? Hoe dat zo? Jullie hebben meer dan genoeg personeel.’

‘Mijn vader heeft het me gevraagd.’ Cindy hoopte niet dat ze er ruzie over zouden krijgen. Daar kon ze niet goed tegen. ‘Als ik hard genoeg werk, kan ik proberen om ’s middags nog wel vrij te krijgen.’ Ze vond het juist leuk om voor haar vader te werken in hun eigen modezaak. Mogelijk kon zij later alles overnemen wat haar vader opgebouwd had of onder de familienaam een tweede zaak openen. Het ging goed met de winkel.

‘Mag je weer een etalage inrichten?’

‘Klopt,’ antwoordde Cindy.

‘Dan begrijp ik je wel. Dat doe je toch graag. Ik vermaak me wel. We kunnen ook zondag gaan paardrijden.’

Hij draaide de parkeerplaats bij het restaurant op en zocht een plekje om te parkeren, wat niet moeilijk was, omdat het nog niet druk was.

‘Ik stuur mijn moeder wel even een appje dat we buiten de deur eten.’ Hij voegde er snel aan toe dat hij niet zou doorgeven waar ze precies zaten.

‘Ja, goed.’ Cindy wachtte tot hij klaar was met het versturen van het bericht.

William drukte zijn telefoon uit en gaf Cindy een kus op haar lippen. ‘Uit,’ zei hij. ‘Dan worden we verder niet meer gestoord.’

‘Fijn,’ zei Cindy, die hem in zijn ogen bleef kijken. ‘Je doet